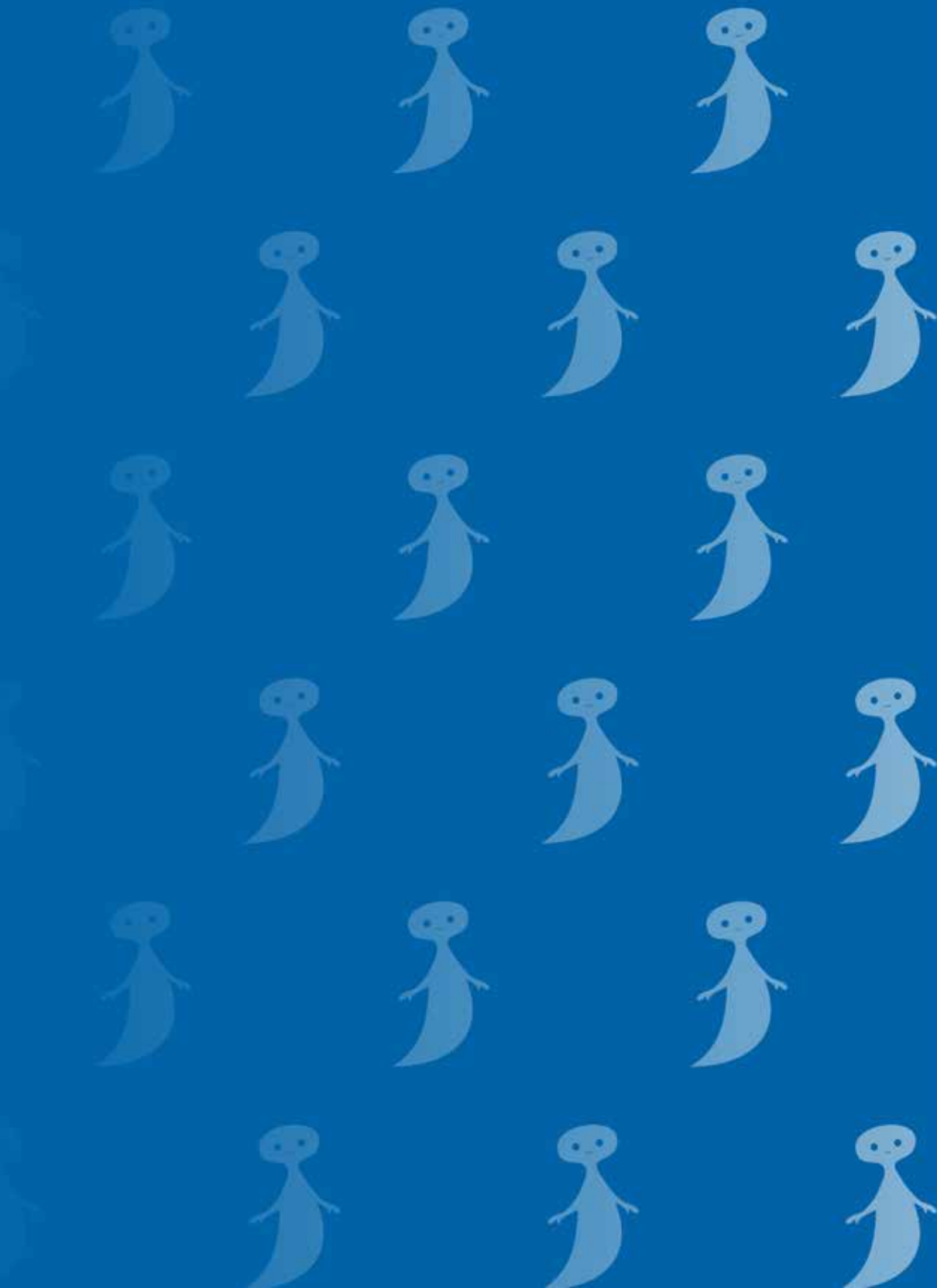

Otfried Preußler

Vaiduokliukas

Vaiduokliukas

Versta iš:
Otfried Preußler
DAS KLEINE GESPENST
Thienemann-Esslinger Verlag GmbH,
Štutgartas, 2013

Leidinio bibliografinė
informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės
Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos
duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-441-558-6

© Tekstas, Otfried Preußler
© Iliustracijos, F. J. Tripp
© Iliustracijas nuspalvino Mathias Weber
© Viršelis, Martynas Pavilionis, 2019
Išleista susitarus su *Thienemann-Esslinger Verlag GmbH,*
Štutgartas, Vokietija.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Teodoras Četrauskas, 2019
© Leidykla „Niekio rimto“, 2019

OTFRIED PREUßLER

Vaiduokliukas

Iš vokiečių kalbos vertė Teodoras ČETRAUSKAS

Iliustravo F. J. TRIPP
Iliustracijas nuspalvino
Mathias Weber

Vilnius
2019

Oilenšteino pilyje nuo senų senovės gyveno vaiduokliukas. Jis buvo iš tų romių naktinių vaiduokliukų, kurie niekam nedaro nieko blogo, nebent retsykais supykdo.

Dienomis jis gulėdavo sunkioje geležimi apkaustytoje ažuolinėje skrynioje, kuri stovėjo ant aukšto už storo kamino, ir niekam net į galvą neateidavo, kad joje būtų koks nors vaiduoklis.

Vaiduokliukas pabUSDavo tik tai naktį, kai Oilenberge, pilies papėdėje esančiame miestelyje, rotušės laikrodis išmušdavo dvyliktą. Kaip tik sulig dvyliktu dūžiu jis atmerkdamo akis, pasiražydavo ir išsitiesdavo. Tada iš po senų laiškų ir dokumentų, atstojančių jam pagalvę, išsitraukdamo trylikos raktų ryšulį, kurį visada nešiodavosi. Jis mostelėdavo juo skrynios dangčio pusėn – ir tas kaipmat atsidarydavo.

Tada vaiduokliukas galėdavo išlipti iš skrynios. Lipdamas jis visada paliesdavo galva kokį nors voratinklį, mat ta nuošali aukšto vieta, kur jau daugelį metų nebuvo pasirodęs joks žmogus, buvo visa apraizgyta voratinkliais ir baisiai apdulkėjusi. Ir voratinkliai buvo pilni dulkių. Kai tiktai juos paliesdavai, tuojau griūte užgriūdavo tumulais.

– Apči!

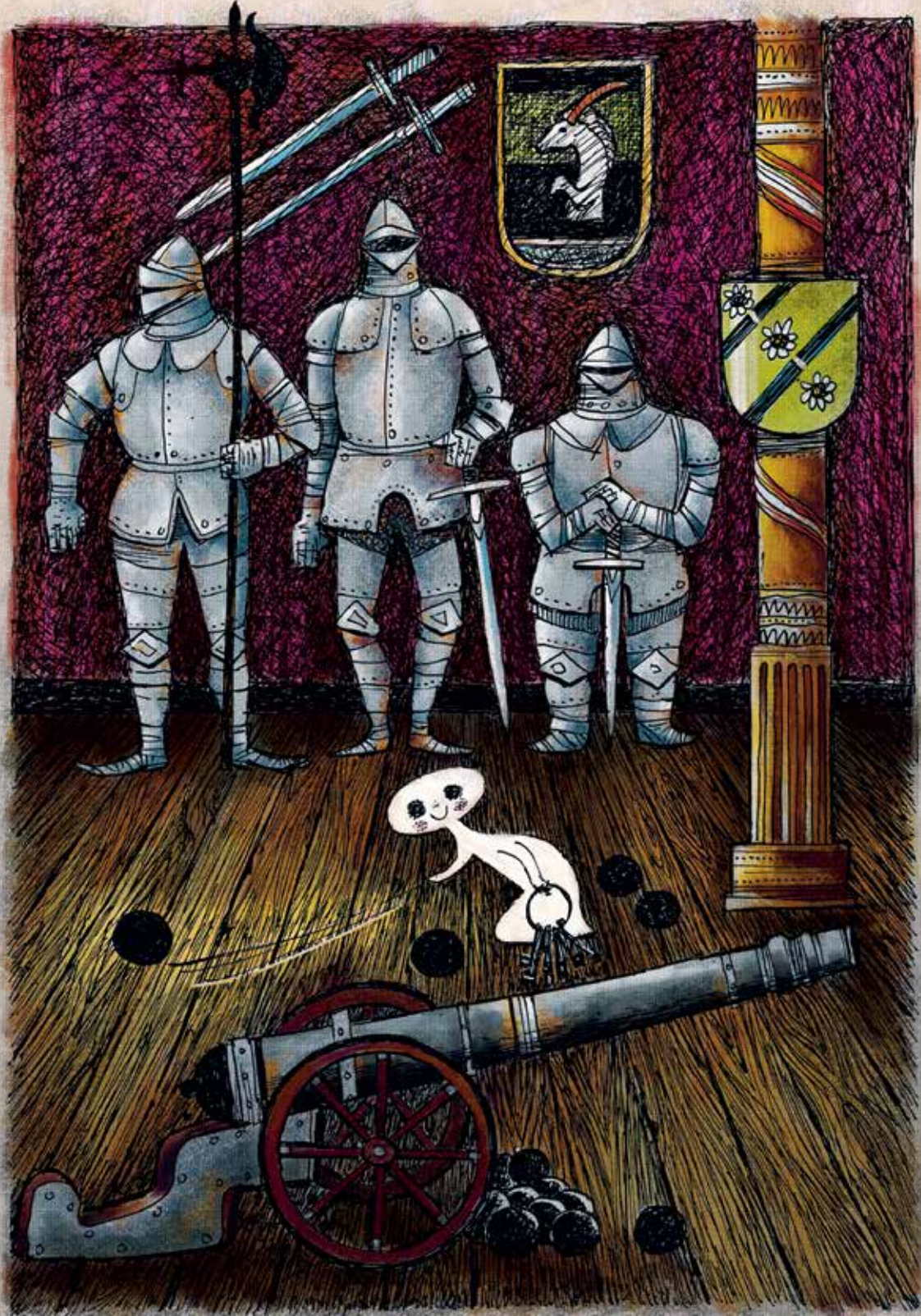
Išlipęs iš skrynios, palietęs voratinklį ir gavęs į nosį dulkių, vaiduokliukas visuomet nusičiaudėdavo. Ir kelis syk pasipurtydavo, kad kaip reikia pabustų. Tada išlėkdavo iš už kamino ir pradėdavo savo vidurnakčio žygį.

Kaip ir visi vaiduokliai, jis buvo besvoris. Lengvas ir vaiskus kaip miglos ruoželis. Gerai, kad visuomet eidamas pasivaikščioti pasiimdavo raktų ryšulį! Būtų užtekę menkiausio vėjelio, kad paimtų ir nuneštų nežinia kur.

Tačiau vaiduokliukas ne vien todėl visuomet nešiodavosi raktus. Mat užtekdavo jam tiktai mostelėti jais ore – ir tuojau atsidarydavo visos priešais esančios durys ir vartai! Ir, beje, savaime, nesvarbu, ar būtų užšauti, užrakinti, uždaryti ar užverti. Tas pats ir su skrynių dangčiais ir spintų durimis, komodomis ir lagaminais, net krosnių durelėmis ir stalčiais, stogdangčiais, rūsių langais ir pelių spąstais. Tik most raktų ryšuliu, ir jie atsidaro; darsyk most, ir jie vėl užsidaro.

Vaiduokliukas labai džiaugėsi, kad turi tokį raktų ryšulį.

„Be jo, – kartais pagalvodavo jis, – gyvenimas būtų daug sunkesnis...“

Prastu oru šmėklų valandą vaiduokliukas paprastai praleisdavo pilies muziejaus salėse, tarp senų paveikslų ir šarvų, patrankų ir iečių, kardų ir raitelių pistoletų. Jis smagindavosi raktų ryšuliu atidarinėdamas ir uždarinėdamas riterių šalmus; raičiodavo grindimis patrankų sviedinius, kad tie net šokinėdavo; kartais, kai užeidavo toks noras, riterių salėje kalbėdavosi su damomis ir ponais iš paveikslų auksiniais rėmais.

– Labą vakarą, mano mielas! – sakydavo, pavyzdžiui, atsistojęs priešais pilies grafą Georgą Kazimierą, kuris gyveno maždaug prieš penkis šimtus penkiasdešimt metų ir buvo gan netašytas žmogus. – Ar prisimeni tą naktį spalio mėnesį, kai su savo bendrais sukirtai lažybų, jog sugausi mane ir savo rankom išmesi pro langą? Turiu pripažinti, kad tu mane smarkiai sunervinai! Todėl turi nepykti, kad gerai įvariau baimės. Bet kam reikėjo iškart šokti pro langą, juo labiau iš trečio aukšto? Laimė, šlumštelėjai į maurų prižėlusį pilies griovį. Tačiau turi pripažinti, kad galėjo blogiau baigtis...

Arba nusilenkdavo gražiajai grafienei Genovevai Elizabetai Barbarai, kuriai prieš maždaug keturis šimtus metų padėjo surasti brangius auksinius auskarus, šarkos pavogtus nuo palangės.

Arba atsistodavo priešais storą poną ruda barzdele ir nėrinių apykakle virš odinės liemenės. Tai buvo baisusis švedų generolas Torstenas Torstensonas. Prieš tris šimtus penkiasdešimt metų jis su savo armija buvo apgulęs

Oilenšteino pilį ir miestelį, tačiau po kelių dienų turėjo nutraukti apgultį ir nešdintis su savo kareiviais nieko nepėšęs.

– Na, generole? – sakydavo vaiduokliukas, žiūrėdamas į Torstensoną paveikslą. – Kiek suprantu, tai ir šiandien mokslininkai tebesuka galvas, kas tave tada privertė taip greitai atsitraukti... Tačiau būkite ramus, generole, aš niekam nesakysiu. Nebent kada nors papasakosiu poniai pelėdai, kuriai patinka tokios istorijos. Už tai jūs, tikiuosi, nesupyksite.

Ponia pelėda duoda patarimą

Naktį tarp vienuolikos ir pusės dvylikos vaistininko vaikai ant galų pirštų išėjo iš namų. Niekas jiems nesutrukdė; nei tėvai, nei provizorius Dauerleinas, tąakt budėjęs rotušės vaistinėje, nepastebėjo, kad jie išeina.

Tuo metu Oilenbergo miestelis jau buvo kietai įmigęs. Niekieno nepastebėti vaikai bėgo šalutinėmis gatvėmis ir siaurais skersgatviais prie viršutinių vartų. Tenai įsuko į taką, vedantį prie pilies. Jis buvo akmenuotas ir status, jie nusidaužė tamsoje nosis kliuvinėdami už medžių šaknų, uolų nuolaužų ir savo pačių kojų.

– Kam gi aš pasiemiau prožektorių? – tarė Giunteris.

Jis norėjo jį įsijungti, tačiau Herbertas sutrukdė.

– Nereikia, mes negalime išsiduoti!

– Na gerai, – sumurmėjo Giunteris, – aš norėjau, kad būtų geriau.

Aikštėje priešais išorinius pilies vartus jie sustojo kvėptelėti. Juta išsitraukė iš švarko kišenės tūtelę ledinukų.

– Gal norite truputį pasistiprinti?

Ne tik jos, bet ir abiejų berniukų širdys smarkiai daužėsi. Giunteris, žinoma, būtų sakęs, kad dėl to kaltas status kelias.

– Einam? – paklausė Herbertas po valandėlės.

– Taip, – narsiai atsakė Giunteris ir Juta.

Atėjo didžioji akimirka. Herbertas mostelėjo trylikos raktų ryšuliu. Stebuklas įvyko, sunkūs pilies vartai lengvai ir be garso atsidarė.

– Greičiau vidun! – paragino Herbertas.

Jiems įėjus į pilies kiemą, vartai vėl užsidarė.

– Puiku! – pasakė Giunteris. – Dabar tai jau turi pasisekti!

Viduriniai ir užpakaliniai pilies vartai taip pat pakluso ryšulio mostui. Iš pradžių baugščiai, bet paskui vis tvirčiau ir drąsiau ėjo vaikai pirmyn. Sykį pro pat galvas pralėkė šikšnosparnis, sykį eidami jie pabaidė kelias žiurkes. Visi išsigando, bet ėjo toliau.

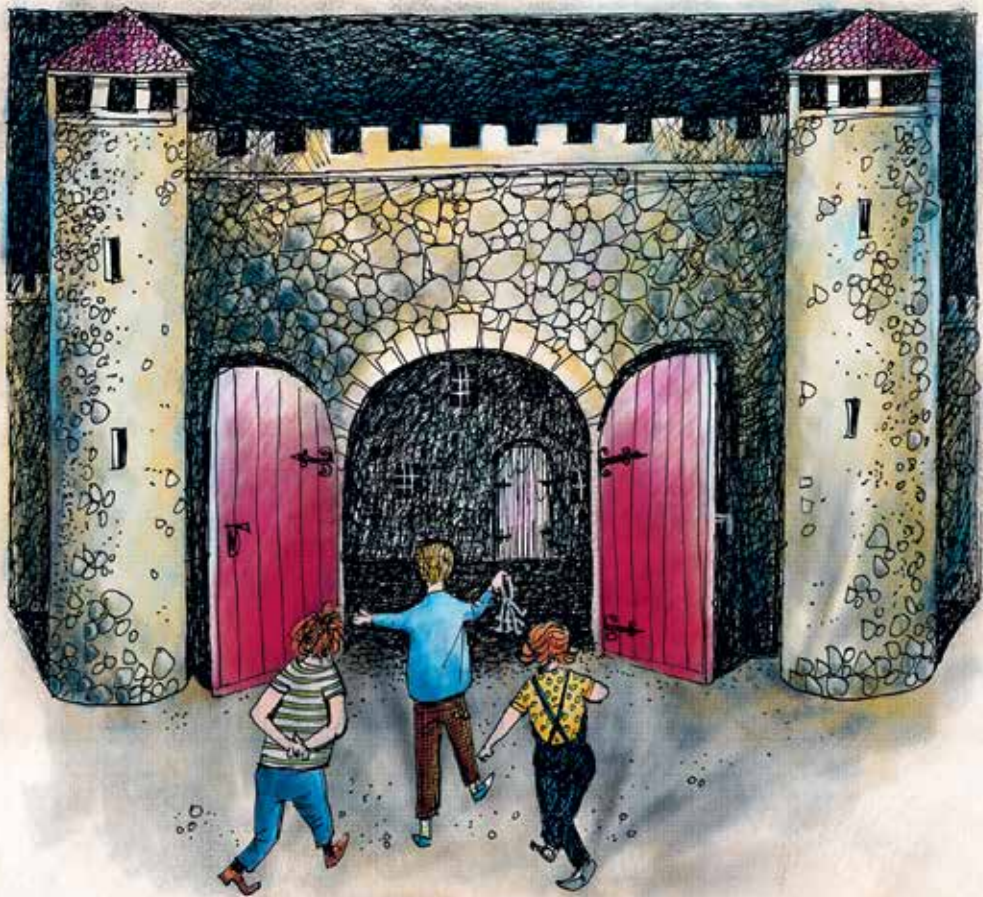
Maždaug vidurnaktį atsidūrė priešais išpuvusį ažuolą.

Reikia tikėtis, kad pelėda namie! Giunteris išsitraukė prožektorių ir pašvietė į viršų. Ir šit medžio viršūnėje pasigirdo kimus balsas, kažką riktelėjęs pelėdų kalba. Giunteris ir Juta nieko nesuprato, tik Herbertui viskas buvo aišku.

– Išjunk šviesą, sako ji, nes ją akina.

Giunteris ir Juta apstulbo.

– Tu supranti ją?

– O jūs ne? – paklausė Herbertas. – Čia, matyt, raktai kalti...

Tada Giunteris su Juta taip pat nusitvėrė raktų. Dabar jie irgi suprato pelėdos kalbą.

– Kas jūs? – paklausė pelėda. – Ir iš kur atėjote?!

– Mes esam vaistininko vaikai iš Oilenbergo, – atsakė Herbertas. – Senas jūsų pažįstamas mus atsiuntė čionai ir liepė perduoti labų dienų.

– Senas pažįstamas? – sušvokštė pelėda. – Aš nežinojau, kad Oilenberge turiu senų pažįstamų.

– Mes turime galvoje vaiduokliuką, – pasakė Giunteris, o Juta pridūrė:

– Jis yra labai nelaimingas ir prašo jūsų patarimo.

Dabar pelėda sukľuso:

– Kodėl iškart nesakėte?! Prašom palaukti, aš nusileisiu pas jus, tada galėsim viską ramiai aptarti...

Šššš! Nusklendė iš savo sosto ir atsitūpė ant žemutinės ažuolo šakos.

– Pasakokite! Prašom pasakoti!

Herbertas, Giunteris ir Juta papasakojo pelėdai, ką žinojo. Ji tylėdama juos iš klausė. Paskui pašiaušė plunksnas ir pasipurtė.

– Liūdna, viskas labai liūdna, perdėm liūdna! – sukrenkšėjo ji. – Tai todėl vaiduokliukas pastaruoju metu pas mane nesirodė... Bet jeigu jūs manęs paklaustumėte, kodėl ir kaip jis staiga virto dienos vaiduokliu, galėčiau atsakyti tik viena: tai, matyt, susiję su laikrodžiu!

– Su koku laikrodžiu? – vienu metu paklausė Giunteris ir Juta.

– Aišku, kad su rotušės.

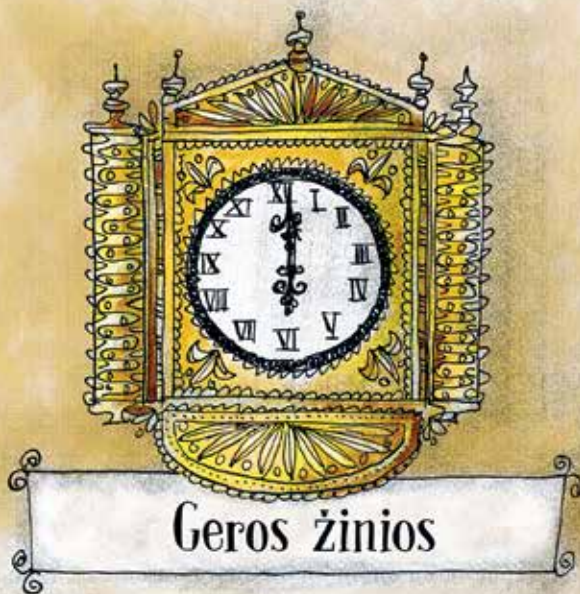
Pelėda jiems trumpai paaiškino, koks ryšys tarp laikrodžio ir vaiduokliuko. Paskui lėtai ir labai susimąščiusi pridūrė:

– Pasistenkite sužinoti, ar prieš dvi savaites kas nors nebuvo sustabdęs ar naujai nustatęs rotušės laikrodžio. O jeigu taip, tai pasirūpinkite, kad klaida būtų atitaisyta. Tai viskas, ką aš galiu pasakyti. Likite sveiki, ponai ir ponai,

ir perduokite vaiduokliukui, kad aš jam linkiu viso geriausio!

Tada išskleidė sparnus, linktelėjo vaistininko vaikams ir dingo tamsoje.

Vos tikrai kitą vidurdienį rotušės varpas išmušė dvylika valandų, vaiduokliukas išpuolė pro rūšio langą į vaistininko sodą, kur jo jau laukė Herbertas su broliuku ir sesute.

– Na kaip? – sušuko jis susijaudinęs. – Ar pavyko? Taip ar ne?

– Nusiraminkite, viskas ėjo kaip sviestu patepta. – Juta visa švytėdama papildė:

– Tikiuosi, jūs būsite patenkintas. Atrodo, kad mes galėsime jums padėti.

– Iš tiesų?! – vaiduokliukas taip apsidžiaugė naujiena, kad net ėmė šokinėti. – Pasakokite! – paprašė baisiausiai susijaudinęs. – Greičiau pasakokite!

Tačiau Herbertas pasakė:

– Einam geriau į pavėsinę, tenai mums niekas netrukdytų. Be to, aš jums pirma noriu gražinti raktus, labai dėkui!

– Prašom, prašom, jeigu tik padėjo!

Pavėsinėje buvo jaukiai ankšta. Lyg sąmokslininkai visi keturi susėdo aplink apskritą sodo stalą.

– O dabar dėstykite! Aš noriu pagaliau žinoti, kokia mano padėtis.

Herbertas, Giunteris ir Juta papasakojo apie susitikimą su pelėda ir davė suprasti, jog vaiduokliuką ištikusi nelemtis, galimas daiktas, susijusi su rotušės laikrodžiu.

– Iš pradžių mes nežinojome ką daryti, – prisipažino Giunteris, – bet paskui tarėme sau: apie rotušės laikrodį geriausia klausti laikrodininką Ciferlę. Tad nuėjome pas jį, ir kas, manote, paaiškėjo?

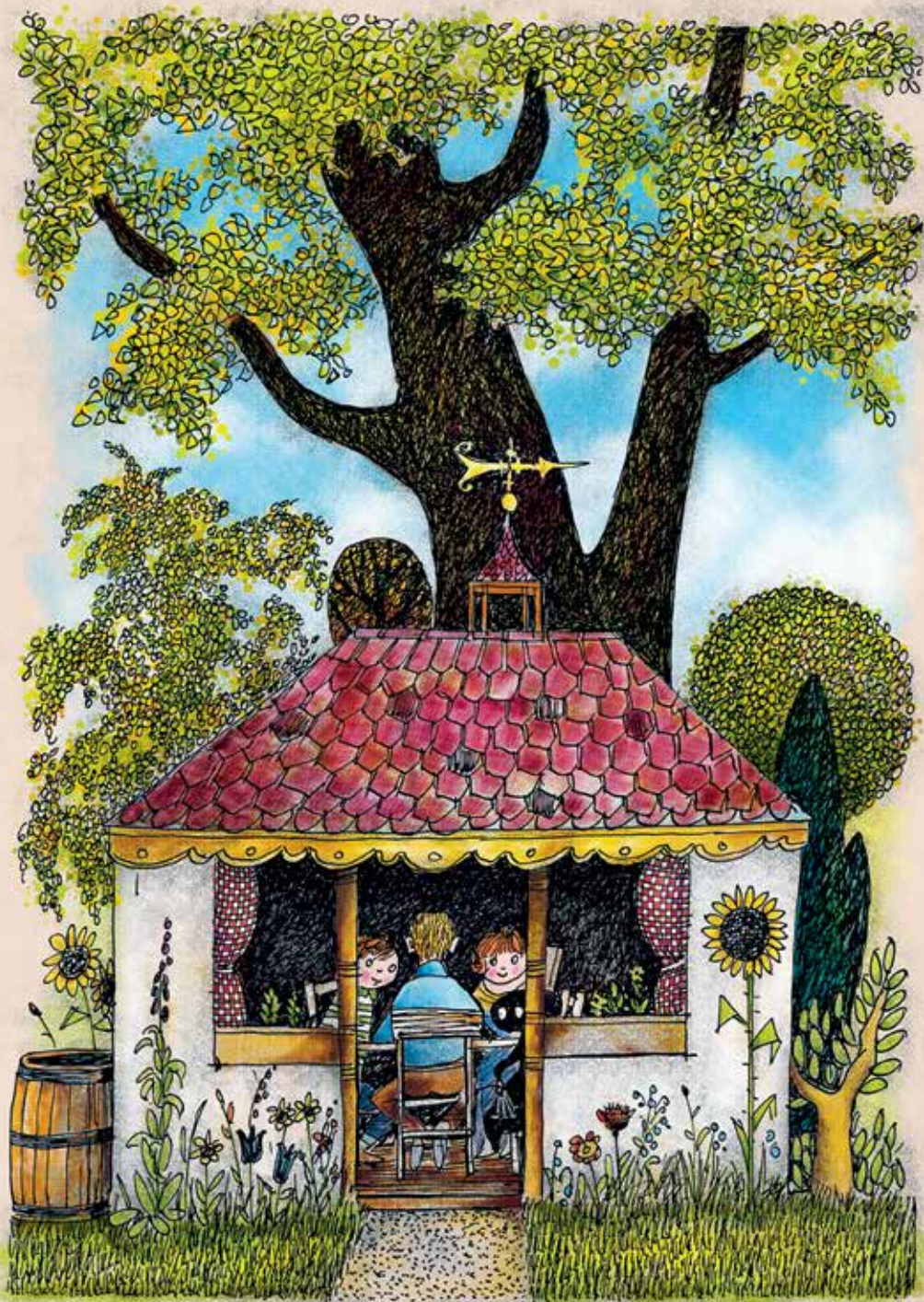
– Kas gi? – paklausė vaiduokliukas.

– Ponas Ciferlė mums papasakojo, – atsakė Juta, – kad jis prieš šešiolika dienų burmistro pavedimu taisė rotušės laikrodį. Septintą valandą ryto sustabdė mechanizmą. Po to jį dvylika valandų tikrino ir taisė, iki septynių vakaro.

– O paskui, po dvylikos valandų, – pasakojo toliau Herbertas, nutaisęs rimtą miną, – vėl paleido laikrodį eiti nuo tos akimirkos, kai buvo sustojęs. O rodyklės juk tą patį rodo ir septintą valandą ryto, ir septintą vakaro.

– Tačiau tik rodyklės! – įsiterpė Giunteris. – Iš tiesų rotušės laikrodis nuo tada dvylika valandų atsilieka: vidurnaktį jis muša vidurdienį, o vidurdienį – vidurnaktį! To niekas visame miestelyje nepastebėjo, nes niekam tai nepakenkė, išskyrus...

– Išskyrus mane! – sušuko vaiduokliukas, pamažu supratęs, kas ir kaip. – Todėl, kad rotušės laikrodis atsilieka, dabar aš pabundu vidurdienį, o ne vidurnaktį!

Broliai linktelėjo. Jie neabejojo, kad viskas yra taip.

– Taigi jūs iš tiesų manote, kad galite man padėti?

– Manome, – atsakė Herbertas.

– Ir todėl, – pareiškė Giunteris, – šįvakar užlipsime su ponu Ciferle į rotušės bokštą...

– Ir tada, – dėstė toliau Juta, – Ciferlė paprasčiausiai pasuks laikrodį dvylika valandų į priekį, kad vėl eitų teisingai.

– Ir tai viskas? – nusistebėjo vaiduokliukas.

Taip, viskas, atsakė vaistininko vaikai. O jeigu nieko iš to neišeitų, tai jie nebeišmaną, kaip daugiau padėti.

– Tačiau išeis! – sušuko Juta, o Giunteris užtikrino:

– Būtinai išeis!

– Ak, vaikai! – atsiduso vaiduokliukas, vartydamas baltas akis. – Jeigu jūs neklystate, tai bus nuostabu!

Ir ėmė karštai jiems pasakoti, kaip jis džiaugiasi, kad vėl galės naktį vaidentis pilyje ir kad išvis nieko geresnio neįsivaizduoja. Taip jis svajojo, kol vidurdienio valanda beveik baigėsi. Tada staiga prisiminė laišką burmistruui.

– Laišką galite šįvakar nunešti į paštą, – pasakė jis. – Ar kas nors išeis su rotušės laikrodžiu, ar ne, vis tiek rytoj apie šį laiką manęs jau nebus Oilenberge.

Tada jis norėjo atsisveikinti ir jau smukti į rūšį, tačiau Juta neleido. Ji prispyrė, kad vaiduokliukas šįsyk miegotų ne rūsyje, o pavėsinėje, kur jam patogiai paklojo ant minkštasuolio, atnešusi lėlių pagalvių.

– Saldžių sapnų ir sėkmės, kai pabusite! – palinkėjo ji lygiai pirmą prieš užklodama.

Septintą vakaro, nunešę laišką burmistruui į paštą, vaistininko vaikai užlipo su laikrodininku Ciferle į bokštą, ir ponas Ciferlė dideliu raktu pasuko rotušės laikrodžių rodykles dvylika valandų į priekį, kol rodomas dienos laikas vėl sutapo.

– Na, štai ir viskas, – tarė jis, baigęs darbą. – Tikėkimės, kad padės.

Ponia vaistininkienė niekaip nesuprato, kodėl vaikai tą vakar tuojau po vakarienės nuėjo miegoti. Tačiau paskutinę naktį Herbertui ir jo broliukams miego truputį trūko. Jie nustatė žadintuvą be dešimties dvyliktai, ir tada akys iš nuovargio kaipmat užsimerkė.

– Kažin kas tiems vaikams pasidarė, – pasakė susirūpinusi ponja vaistininkienė savo vyrui. – Ar tik nesusirgo? Iki šiol per visą savo gyvenimą tiktai dusyk patys atsigulė. Vienąsyk užsikrėtę kiaulyte, kitą – skarlatina. Tikiuosi, kad dabar nesusirgs tymais ar vėjaraupiais!

Herbertas ir Giunteris miegojo taip kietai, kad negirdėjo žadintuvo čirškimo. Laimė, pabudo bent Juta ir gerai papurčiusi prikėlė brolius.

– Greičiau lipkite iš lovų, Giunteri ir Herbertai, metas! Tuoju muš dvyliką!

Pro langą vaikai matė pavėsinę. Naktis buvo tamsi. Mėnulis slėpėsi už tirštų debesų. Gerai, kad netoli tvoros buvo gatvės žibintas, kurio šviesa siekė pavėsinę.

– Tikėkimės, kad ne veltui laukiame, – pasakė Giunteris abejodamas.

– Tikėkimės, – lygiai taip pat abejodamas pakartojo Herbertas.

Tiktai Juta buvo tikra, kad viskas bus gerai. Ji liko rami ir užtikrinta... iki tos akimirkos, kai rotušės laikrodis pradėjo mušti. Tada ir jos širdis ėmė smarkiai daužytis, ir ji sulaikiusi kvapą skaičiavo kiekvieną dūžį.

Keturi skambūs dūžiai, dvylika duslesnių... Vidurnaktis!

Vaikai nedrįso ir krustelėti. Visi trys išplėtę akis spoksojo į pavėsinę.

Ir še tau! – durys staiga atsivėrė, ir pro jas išniro tamsus padaras. Jis buvo mažas, juodas ir baltomis akimis, kurios tamsoje švytėjo kaip penkių markių monetos dydžio mėnuliai.

– Štai jis! – sušuko Juta ir užsikirto iš džiaugsmo. – Štai jis!

Vaiduokliukas prilėkė prie jų lango. Kairėje rankoje jis laikė raktų ryšulį, o dešine mojo vaikams.

– Ačiū jums, mieli vaikai, ačiū tūkstantįsyk! Sunku apsaugyti, kaip aš džiaugiuosi. Viskas tik per jus. Jeigu saugočiau kokį lobį, tai padovanočiau jums. O dabar galiu atsidėkoti tikrai gerais palinkėjimais. Tad linkiu jums, kad bentsyk gyvenime jaustumėtės tokie laimingi kaip aš šiandien.

– Malonu iš tavęs tai girdėti, – pasakė Juta, ir nė vienam vaikui neužkliuvo, kad ji kreipėsi į vaiduokliuką vienas-kaita.

Ir pačiam vaiduokliukui tai atrodė visai normalu.

– Jūs nepyksite ant manęs, jei aš dabar atsisveikinsiu? –
paklausė jis. – Supraskite, mane taip traukia į Oilenšteiną.
Aš vos galiu tvirti, kaip noriu namo.

– Žinoma, ne, – užtikrino jį Giunteris, o Herbertas pridūrė:

– Negaišk, vaiduokliuk, mes tave suprantame.

Vaiduokliukas skrido namo: virš miegančio miestelio stogų link rotušės, nuo rotušės virš daržovių turgaus link viršutinių vartų, nuo viršutinių vartų link pilies.

– Likite sveiki, Oilenbergo piliečiai! Paskutines dvi savaites jūs turėjote per mane daug bėdos, o dabar pagaliau atsikratėte, ir tai svarbiausia. Šiaip ar taip, aš daugiau neturiu nė menkiausio noro kada nors pas jus rodytis. Nuo šiol būsiu ten, kur man pridera būti. Iš pilies manęs daugiau niekas neišvilios, net mano paties smalsumas!

Trissyk apsuko vaiduokliukas Oilenšteino mūrus, trissyk pilies bokštą ir trissyk ponų namą su riterių sale. Niekas nebuvo pasikeitę, nors jam atrodė, jog nebuvo čia visą amžinybę.

„Gal aplankyti generolą? – pagalvojo jis. – Bet ne, aplankysiu, kai lis. Šiandien yra svarbesnių reikalų“.

Pelėda tupėjo ant išpuvusio ąžuolo šakų ir nė kiek nenustebo, kai staiga prilėkė vaiduokliukas ir nutūpė šalia ant šakos.

– Ar galima, ponija pelėda?

– Net labai galima.

Valandėlę draugai tupėjo greta ir tylėjo.

– Taigi jums padėjo? – pagaliau paklausė pelėda.

– Kaip matote, – atsakė vaiduokliukas. – Jūsų patarimas, vakar duotas Jutai ir jos broliams, buvo aukso vertas. Ačiū jums!

– Prašom prašom, mano mielas! – pelėda pašiaušė plunksnas. – Tarp mūsų šnekant, jis buvo savanaudiškas...

– Savanaudiškas?..

– Perdėm savanaudiškas! – pakartojo pelėda ir patvirtindama maktelėjo galva. – Be jūsų man buvo nuobodu. Gyvenimas man daug labiau patinka, kai yra kas palaiko kompaniją. Jūs, be abejonės, daug ko patyrėte Oilenberge. Prašom papasakoti!

– Mielai, – sutiko vaiduokliukas.

Jis kaip tik norėjo pradėti dėstyti savo nuotykius mieste: kaip išgąsdino policininką ir išbaidė daržovių turgaus prekiautojas, kaip pasirodė rotušėje, istoriją su Torstensonu ir švedais, kurie nebuvo švedai, bet šit įvyko netikėtas dalykas, kai kas, kas sutrukdė pasakoti dar nė nespėjus pradėti.

Mat staiga iš už tirštų debesų, dengusių dangų, išlindo mėnulis, didelis ir apskritas lyg balto sidabro diskas.

Ir vienas jo sidabrinųjų spindulių kliudė vaiduokliuką.

Ir jam pasidarė neapsakomai gera. Jis pasijuto lengvai ir laisvai, daug lengviau ir laisviau negu bet kada.

Ir tada staiga pastebėjo: jis jau nebe juodas vaiduoklis, jis
vėl švyti, jis – baltas!

– Aš baltas! – sušuko jis nustebęs ir laimingas. – Aš bal-
tas, aš baltas, aš baltas, baltas, baltas, baltas!

Tada pelėda nusijuokė ir tarė:

– Jus tai turbūt stebina? Bet iš esmės viskas labai papras-
ta ir savaime suprantama, mielas drauge. Saulė buvo kalta,
kad jūs pasidarėte juodas, o mėnulis vėl jus padarė baltą.
Taip jau yra, ir man atrodo, kad laikas nusiraminti.

Tačiau vaiduokliukas netilpo iš laimės savo kailyje. Jis
neklausė pelėdos ir niekaip negalėjo nusiraminti.

Iki pat šmėklų valandos galo jis šoko ant pilies sienų.

Šokinėjo mėnesienoje nuo bokštelio ant bokštelio ir
dairėsi.

Jis be galo džiaugėsi, kad vėl yra baltas kaip ir pirma.

Baltas kaip lelijos žiedas.

Baltesnis už sniego dulkių debesį.

Turinys

Romus naktinis vaiduokliukas 5

Susitikimas su Torstensonu 10

Nekalbėkime apie dienos šviesą 16

Klaidos 22

Beveik stebuklas 28

Šešelis ir saulė 31

Šulinyje 36

Kur veda slaptasis kelias 41

Juodasis nepažįstamasis siaučia mieste 46

Puošmenos 51

Atsargiai, pone burmistre 56

Aliarmas rotušėje	61
Rami vietele	65
Ateina švedai	69
Padirbėta išsijuosus	77
Širdperša	82
Rašomas laiškas	86
Tik nenukabinkite nosies	90
Ponia pelėda duoda patarimą	94
Geros žinios	99
Negaišk, vaiduokliuk!	103
Vėl mėnesiena	107

Otfriedas Preußleris (Otfrydas Proisleris, 1923–2013) – vienas linksmiausių ir mėgstamiausių vaikų rašytojų, mylimas ir gimtojoje Vokietijoje, ir visame pasaulyje. Jis parašė kelias dešimtis nepamirštamų istorijų ir net du kartus gavo aukščiausią nacionalinę Vokietijos vaikų literatūros apdovanojimą.

Kartu su apysaka „Vaiduokliukas“ užaugo ne viena skaitytojų karta. Tai miela istorija apie mažą baltą vaiduokliuką, gyvenantį senoje pilyje ir kartais pasvajojantį išvysti dienos šviesą. Kartą jo svajonė išsipildo ir mažylis gali palyginti, kada vaidentis smagiau – dieną ar naktį.

„Vaiduokliukas“ leidžiamas su originaliomis vokiečių dailininko F. J. Trippo iliustracijomis, kurias nuspalvino Mathias Weberis.

Kitos leidyklos „Nieko rimto“ išleistos Otfriedo Preußlerio knygos:

Plėšikas Hocenplocas

Plėšikas Hocenplocas ištrūksta į laisvę

Plėšikas Hocenplocas. Smuklė „Plėšiko lindynė miške“

Plėšikas Hocenplocas ir mėnulio raketa

Redaktorė Vitalija Vanagaitė

Korektorė Eglė Devižytė

Maketavo Lina Lukšaitė

Tiražas 3000 egz.

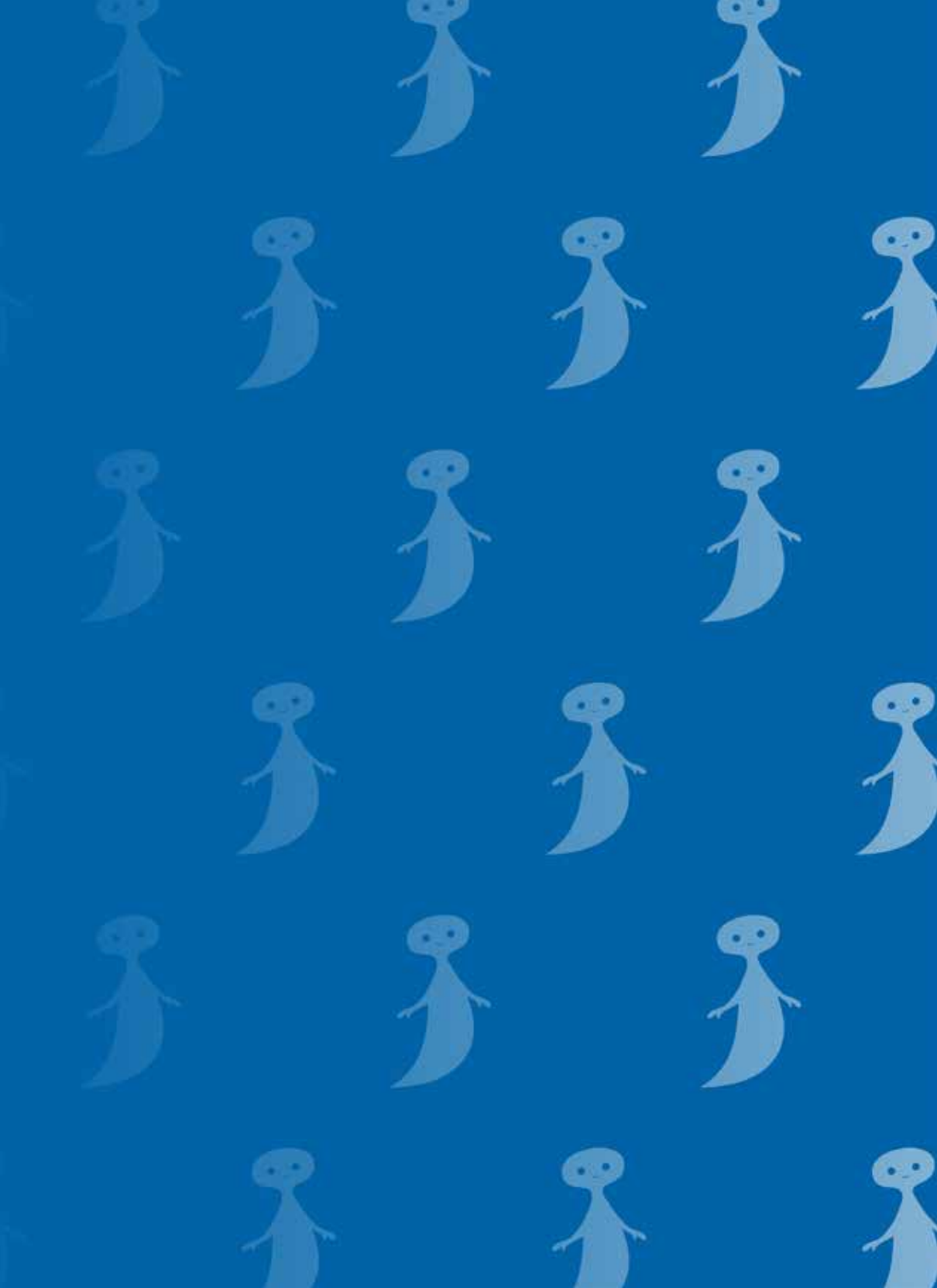
Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

„Argi naktinis vauduoklis nei iš šio, nei iš to gali virsti dieniniu?“ – klausdavo jis savęs.

Mažasis vauduokliukas iki šiol dar niekada nematė dienos šviesos. O norėtų! Juk taip smagu būtų vaidintis dieną ir pamatyti medžius, žmones ir namų stogus saulės šviesoje. Bet sakoma, kad norėti reikia atsargiai – norai kartais ima ir išsipildo.

www.niekorimto.lt

Užuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-558-6

9 786094 415586

